

end paa alvorlig Maade. Jeg skal citere de faa Timier; de lyde saaledes: „Jeg vil ikke fornærme nogen Brandfoged, heller ikke nogen af de gode Mænd, der følge med ham, naar jeg siger, at det Tilsyn, der sker om Morgenen, kan maasse være af nogen Betydning, skjøndt i Reglen tror jeg ikke, de komme længere end i Stuen, men naar der er gaaet en 2—3 Timer, indestaar jeg for, at de slet Intet se, saa trakterede ere de, at det øvrige Tilsyn ikke faar den fjerneste Betydning.“ Jeg finder, som sagt, at det er en noget stærk Befyldning, og — der er naturligvis ingen Regel uden Undtagelse — kan det end være handet et enkelt Sted, vil jeg dog tillade mig ligesom min erede Kollega her foran at sige, at det hører vistnok til de store Sjeldenheder. I detmindste er der ikke mig noget saadant Tilfælde bekendt, hvor disse Brandsynsmænd ikke have udført deres Funktion, og de ere ikke blevne i Stuen, men have efteret baade Skorstene, og hvad de ibrigt have kunnet efterse.

Justitsministeren (Melleman): I de Udtalelser, der ere fremkomne idag i Serbeleshed, har der jo vist sig en ganske overordentlig stor Meningsforskjel, saa at der næsten i ethvert Punkt, som staar i Forbindelse med denne Lov, og som har været under Forhandling, er fremkommet saa at sige modsatte Ansuelser. Denne store Meningsforskjel maa jo, formoder jeg, ved en Behandling i et Udvalg dog ialtsald bringes til at gruppere sig i større Grupper; enkelte af disse Spørgsmaal, de rent individuelle Meninger, som kun deles af en Enkelt, maa jo falde bort, og jeg haaber, at det ved Behandling i Udvalget vil opnaas, at det mere bliver saadanne enkelte Hovedmodsatninger, som komme tilsynne, og som den senere Forhandling maa dreie sig om, og hvorom Thinget da tilsidt maa tage sin Beslutning ved Afstemning; thi, som sagt, ellers forekommer det mig, at der paa næsten alle Punkter i Lovforslaget har været tilstede en meget paafaldende Meningsforskjel. Hvad angaar det allerførste Punkt, som ligger for i § 1, er der jo endogaa idag, forekommer det mig, fra flere Sider fremkommet Udtalelser, der synes at tyde paa, at man mener, at det egentlig er ret godt, at Laget skrider ned, og at der altsaa fra det Synspunkt betragtet slet ikke er nogen Anledning til at træffe nogen yderligere Foranstaltning for at hindre dette. Jeg har nu antaget, at Hovedstuen med Bestemmelsen saavel som ogsaa den Tanke, der laa til Grund for Forespørgselen i det andet Thing forrige Gang, var den, at man først og fremmest maatte se at sikre sig, at ikke Menneker eller Kreaturer bleve indebrændte, og at det var Hovedsagen; det var den Fare, der laa nærmest, og som man først og fremmest maatte værge sig imod, og forsaavidt dette Synspunkt er det fremherskende, antager jeg dog vel, at man i det Hele

maa være enig i, at der maa gøres Noget for at forhindre Lagets Medskridning. Thi det er paa synligt, at i den Retning er det meget farligt. Men hvad der nu i den Henseende skal gøres, synes ogsaa idag at have været Gjenstand for en ikke ringe Meningsforskjel. Jeg tilstaar, jeg er ikke saa nøie bekendt med de forskjellige Løsemetoder, de forskjellige Fordele og Mangler ved denne saa lidt som med Hensyn til Spørgsmaalet, om man ved at slaa mere eller mindre af kan naae det samme Resultat, at jeg allerede her vil kunne udtale nogen Dom om de Udtalelser, der ere fremkomne fra enkelte Medlemmers Side i saa Henseende. Der er jo, synes det mig, atter her en Forskjel tilstede, idet nogle Medlemmer synes ikke at tænke sig, at man kan slaa væsentligt af paa Fordringerne, og for dem staar det altsaa som en temmelig stor Foranstaltning. Disse Medlemmer have da atter ganske naturligt været førte til at rette deres Opmærksomhed paa Tilstrækkeligheden af Fristen, Overgangstiden, og fra det Synspunkt, som de altsaa have taget, have de nærmest maattet gjøre gjældende, at Tiden var for kort, at den burde forlænges noget. Jeg skal hertil bemærke, at, dersom man vil gaa den Vej, vil det sikkert heller ikke volde nogen overordentlig Vanskelighed at blive enig paa dette Punkt, thi naar der er nævnt to Aar i Lovforslaget, er det ikke, fordi dette Tal betragtes som havende en særlig Hellighed eller Urørlighed, det beror paa et Skøn, fordi man jo skulde nævne en Tid, inden hvilken Foranstaltningen skulde iværksættes. Jeg skal bemærke, at i Preussen har man valgt 3 Aar. — At Foranstaltningen vil koste endel, er jo vel sandt, men jeg mener, man ikke maa se paa denne Sag saaledes, at man betragter det som en blot Udgift for Folk; man maa ogsaa lægge Mærke til, at det er en Fordel for Folk. De Penge, som saaledes anvendes, maa antages at komme dem til Nytte, og som en gavende Foranstaltning betragtet tror jeg ikke, man maa føle sig saa overmaade affrækket ved, at man kan regne ud, at Foranstaltningens Iværksættelse rundt omkring i Landet vil komme til at koste Noget som 3½ Mill. Kr., thi saadanne høie Tal kan man let komme til selv ved ganske smaa Forandringer eller Modifikationer i Et og Andet, være sig i Indretningen af Folks Boliger eller deres daglige Levemaade, fordi Mængden gjør saa Meget. Det viser ikke, med andre Ord, at Foranstaltningen er uoverkommelig eller endogaa i høi Grad besværlig, fordi det dog for den Enkelte bliver et ubetydeligt Beløb. Man kan jo tage mange Ting som Exempler herpaa. Svillet Beløb vilde det ikke repræsentere, naar hver Mand i Landet vilde anstafte sig et Par Støveler istedetfor Træsko, eller naar hver Mand i Landet vilde anstafte sig et Mavebelte. Det kan dog ikke fremstilles som et stort økonomisk Spørgsmaal, om noget Saadant skal ske eller ikke, thi